

Sygn. akt II W 325/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Arleta Agata

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14.07.2017 r.

sprawy przeciwko

P. R. urodz. (...) w W.

syna J. i M. z d. B.

obwinionego o to, że: I. W dniu 30 marca 2017 roku o godz. 13.30 w miejscowości W. na ul. (...) kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) przekraczał dozwoloną prędkość 50 km/h o 55 km/h jadąc z prędkością 105 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a k.w.

II. W miejscu i czasie j.w. kierując pojazdem j.w. nie posiadał podczas kontroli drogowej przy sobie dowodu rejestracyjnego,

tj. o wykroczenie z art. 95 k.w.

III. W miejscu i czasie j.w. kierując pojazdem j.w. nie spełniającym wymagań dopuszczających do ruchu drogowego,

tj. o wykroczenie z art. 97 k.w.

IV. W dniu 30 marca 2017 roku w miejscowości W. na ul. (...) podczas kontroli drogowej używał sygnału dźwiękowego niezgodnie z przeznaczeniem,

tj. o wykroczenie z art. 97 k.w.

orzeka

I. Uniewinnia obwinionego P. R. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I wniosku o ukaranie.

II. Uznaje obwinionego R. R. za winnego popełnienia zarzucanych mu punktach II, III i IV wniosku o ukaranie czynu, stanowiących wykroczenie z art. 95 k.w. w zb. z art. 97 k.w. i art. 97 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. i za to na mocy art. 97 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. wymierza mu karę 200 (dwustu) złotych grzywny.

III. Na podstawie art. 118 § 2 k.p.s.w. koszty sądowe w części dotyczącej punktu I wyroku przejmuje na rzecz Skarbu Państwa.

IV. Na podstawie art. 118 § 1 k.p.s.w. w zw. art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych w części dotyczącej punktu II wyroku.

Sygn. akt II W 325/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 14 lipca 2017 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy, ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony P. R. w dniu 30 marca 2017 r. około godz. 13.30 jechał samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) przez miejscowość W. na ul. (...). Wjechał w obszar zabudowany, z ograniczeniem prędkości do 50 km/h. Obwiniony prowadził samochód z bliżej nieustaloną prędkością. Dostrzegł to funkcjonariusz Policji W. K.. Policjant zmierzył prędkość pojazdu prowadzonego przez obwinionego urządzeniem ULTRALYTE LTI nr fabryczny (...), posiadające w dniu kontroli ważne świadectwo legalizacji. Policjant nie zanotował z jakiej odległości dokonał pomiaru, co rzutuje na poprawność pomiaru. Obwiniony zatrzymał się do kontroli, W. K. poinformował go o tym, że urządzenie ULTRALYTE LTI wskazało wynik pomiaru prędkości prowadzonego przez niego pojazdu na 105 km/h w obszarze zabudowanym. Funkcjonariusz Policji stwierdził, że pojazd był wyposażony w czerwone lampy kierunkowskazów tylnych i poinformował obwinionego o popełnionych wykroczeniach w ruchu drogowym oraz zaproponował mandaty karne zgodny z taryfikatorem, to jest 2 razy po 500 złotych oraz poinformował go o obowiązkowym zatrzymaniu prawa jazdy. Obwiniony nie zgodził się przyjąć mandatów. Urządzenie, którym policjant zmierzył prędkość pojazdu prowadzonego przez obwinionego nie spełniało wymogów przewidzianych w § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17.02.2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych, gdyż nie identyfikowało pojazdu, którego prędkość mierzono. Obwiniony w trakcie kontroli nie posiadał przy sobie dokumentu dowodu rejestracyjnego pojazdu. Obwiniony ponadto użył kilkakrotnie sygnału dźwiękowego, bez żadnej potrzeby wynikającej z zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a chciał w ten sposób przyspieszyć przebieg kontroli drogowej, którą ocenił na przewlekłą.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego (k.9,37v),
- częściowo zeznania W. K. (k.37v-38),
- notatka urzędowa (k.1),
- świadectwo legalizacji (k.2).

Obwiniony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do przekroczenia dozwolonej prędkości i złożył wyjaśnienia (k.9). Stwierdził, że jechał samochodem w W., poruszał się w kolumnie innych samochodów, nikogo nie wyprzedzał ani nie omijał. Został zatrzymany do kontroli drogowej, funkcjonariusz Policji powiedział mu, że powodem kontroli było przekroczenie dopuszczalnej prędkości. Nie zgodził się z tym, stwierdził, że jechał z prędkością około 50-60 km/h. Podczas rozprawy nie przyznał się do przekroczenia dozwolonej prędkości, przyznał się do braku dowodu rejestracyjnego pojazdu oraz używania w samochodzie kierunkowskazów w kolorze czerwonym (k.37v).

Wyjaśnienia obwinionego zasługują na wiarę, gdyż znajdują potwierdzenie w treści notatki urzędowej (k.1) i w wiarygodnej, niżej omówionej części zeznań W. K. (k.37v-38). Nadmienić należy, że obwiniony nie musi udowodnić

swej niewinności, a oskarżyciel publiczny powinien wykazać jego winę, i to przy pomocy nie budzących wątpliwości dowodów.

W. K. zeznał (k.37v-38), iż zatrzymał do kontroli pojazd w związku z przekroczeniem prędkości zarejestrowanym laserowym miernikiem prędkości. Jest pewny, że dokonał prawidłowego pomiaru, gdyż inaczej nie zatrzymałby kierującego. Na życzenie kierującego okazał mu świadectwo legalizacji urządzenia.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę w części, w której podał, że obwiniony został zatrzymany do kontroli drogowej w miejscowości W., w związku z zarejestrowanym przekroczeniem prędkości, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w treści notatki urzędowej (k.1), a obwiniony potwierdził je w swoich wyjaśnieniach (k.9,37v).

Nie zasługuje na wiarę ta część zeznań tego świadka, w której podał, że dokonany pomiar prędkości był prawidłowy i nie budzący wątpliwości. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że zgodnie z § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17.02.2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych, urządzenia te powinny identyfikować pojazd, którego prędkość mierzono.

Świadek M. Ś. zeznał (k.38), iż kojarzy, że w sprawie chodziło o przekroczenie dozwolonej prędkości, nie dokonał tego pomiaru, podczas interwencji stał obok, ale nie uczestniczył bezpośrednio w rozmowie z kierującym.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż świadek nie pamiętał żadnych istotnych okoliczności zdarzenia.

Sporządzone w toku postępowania dowody w postaci dokumentów wymienionych na k. 38v zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego obwinionemu nie mogą budzić wątpliwości. Jednocześnie zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdził, że obwiniony przekroczył dozwoloną prędkość, zgodnie z zarzutem z punktu I wniosku o ukaranie.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżyciel publiczny zarzucił obwinionemu przekroczenie dozwolonej prędkości, brak wymaganych dokumentów podczas kontroli drogowej, kierowanie samochodem nie spełniającym wymagań oraz użycie sygnału dźwiękowego niezgodnie z przeznaczeniem. Odnośnie przekroczenia dozwolonej prędkości zachodzą poważne wątpliwości czy miało ono miejsce i o ile faktycznie obwiniony dozwoloną prędkość przekroczył. Jak wskazano wyżej urządzenie wykorzystane do pomiaru prędkości nie posiadało możliwości identyfikacji pojazdu objętego pomiarem, co narusza § 5 ust. 1 ww. rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17.02.2014 r. Ponadto policjant dokonujący kontroli nie podał podstawowych danych odnośnie pomiaru, tzn. odległości od mierzonego pojazdu w czasie kontroli, własnej odległości od jezdni oraz czasu pomiaru. Pomiar mógł być dokładny, ale wcale nie musiał. Z innych podobnych rozpoznawanych spraw wiadomo Sądowi, że błąd pomiaru urządzenia ULTRALYTE wynosi 2 %. Przy zmierzonej prędkości 105 km/h oznacza to, że faktyczna prędkość mogła zawierać się w przedziale od 102,9 km/h do 107,1 km/h. Sąd nie może przyjąć w wyroku, że przekroczenie prędkości nastąpiło o około 55 km/h, zresztą z braku danych potrzebnych do wyliczenia faktycznej prędkości prędkość tą można by ustalić tylko w dużym przybliżeniu. To oskarżyciel publiczny powinien udowodnić, że obwiniony przekroczył dozwoloną prędkość i wskazać dowody na to. Jeśli oskarżyciel publiczny nie zdołał tego wykazać za pomocą niebudzących wątpliwości dowodów, uznać należy że obwiniony nie przekroczył dozwolonej prędkości.

Obwiniony w trakcie kontroli nie posiadał przy sobie dowodu rejestracyjnego pojazdu, co oznacza naruszenie treści art. 38 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. prawo o ruchu drogowym. Czyn obwinionego należy zatem zakwalifikować jako wykroczenie z art. 95 k.w., gdyż polegał na tym, że naruszył obowiązek posiadania dokumentów uprawniających do prowadzenia pojazdu mechanicznego w trakcie kontroli drogowej.

Ponadto obwiniony, wbrew treści art. 66 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. prawo o ruchu drogowym poruszał się samochodem, który był wyposażony w kierunkowskazy w kolorze czerwonym. Odmienny niż w przypadku innych pojazdów kolor kierunkowskazów mógł wprowadzać w błąd użytkowników drogi i zagrażać bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Zachowanie obwinionego wyczerpuje zatem znamiona wykroczenia określonego w art. 97 k.w.

Zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. prawo o ruchu drogowym kierujący może użyć sygnału dźwiękowego lub świetlnego w razie gdy zachodzi konieczność ostrzeżenia o niebezpieczeństwie w ruchu drogowym. Zabronione natomiast jest, na podstawie art. 29 ust. 2 pkt 1 powyższej ustawy nadużywanie sygnału dźwiękowego. Nadużycie należy rozumieć jako użycie niezgodnie z przeznaczeniem lub w okolicznościach nieuzasadniających jego użycia. Niewątpliwie obwiniony trąbiąc na policjanta, by przyspieszyć zakończenie kontroli nadużył sygnału dźwiękowego. Prowadzi to do uznania, że ponownie naruszył dyspozycję art. 97 k.w.

Zachowania przypisane obwinionemu miały miejsce podczas jednego zdarzenia i wynikały z jednej sytuacji drogowej. Stąd należy uznać, że powinny być zakwalifikowane jako jeden czyn, zgodnie z treścią art. 9 § 1 k.w.

Obwiniony ma 28 lat, jest żonaty, nie ma nikogo na utrzymaniu, prowadzi działalność gospodarczą i uzyskuje około 3.000 złotych miesięcznie (jak wynika z oświadczenia z k.37), popełnił wcześniej trzy wykroczenia w ruchu drogowym (k.33), nie był karany (k.34).

Stopień społecznej szkodliwości czynu nie był mały, gdyż obwiniony naruszył zasady porządku w ruchu drogowym i okazał lekceważenie dla tych zasad. Stopień winy obwinionego nie był mały, gdyż poprzednio dopuścił się trzykrotnie podobnych czynów (k.33).

Kara powinna przekonać obwinionego i ogół społeczeństwa, że popełnianie wykroczeń nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych obowiązują wszystkich i należy w taki sposób prowadzić pojazdy by stosować się do istniejących zasad, w tym do posiadania dokumentów uprawniających do prowadzenia pojazdu mechanicznego, użytkowania pojazdu dopuszczonego do ruchu i używania sygnałów dźwiękowych tylko zgodnie z przeznaczeniem.

Do okoliczności obciążających należy zaliczyć nagminność wykroczeń w ruchu drogowym i wcześniejsze naruszenie podobnych norm prawnych (k.33), jako istotna okoliczność łagodząca została uwzględniona wcześniejsza niekaralność obwinionego (k.34).

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zdolną spełnić swe cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być kara 200 złotych grzywny. Kara ta powinna przekonać obwinionego, że pojazdy mechaniczne należy prowadzić zgodnie z obowiązującymi zasadami porządku w ruchu drogowym.

Część kosztów w części uniewinniającej ponosi Skarb Państwa, zgodnie z przepisem powołanym w punkcie III wyroku.

Obwiniony ma stałe dochody i nie ma nikogo na utrzymaniu. Powinien zatem uiścić koszty sądowe w części skazującej wyroku, gdyż nie powinny być one przerzucane na ogół podatników.